

Side gjort gjældende, at den nuværende Løs-gangerilov ikke indeholder tilstrækkelig Bærn mod Vagabonder. Vi have for at imødetomme disse Ytringer fremsat dette Forslag, som ogsaa stemmer med, hvad Udvalget selv har foreslaet. Der gives herved et Bærn mod Vagabonder; Politimesteren faar ved denne Bestemmelse en Myndighed ligeoverfor dem, som han uden den ikke vilde have, og for saa vidt Ordføreren fremhævede, at denne Bestemmelse burde staa i en særskilt Paragraf, da den omfattede saavel Ud-lændinge som Indlændinge, maa jeg tilstaa, at den Mening har jeg ikke været af. Det er vistnok en Misforstaaelse af den ærede Ordfører. Om Udlandinge handles der i § 7, der giver Politimesteren Ret til at sende dem ud af Landet, naar de ikke have fornøden Erhverv og ikke have Penge til at ernære sig for; men her i § 15 tale vi kun om Indlændinge. Endelig har Slutningen af denne Paragraf været Gjenstand for adskillige Angreb. Vi have troet, at der var noget Godt i denne Slutning, men hoormegen Bægt man vil lægge paa det, som man naaer herigjennem, vil jeg overlade til den Enkelte. Vi have for at lette Tilslutningen til vort Forslag forlangt delt Afstemning over det sidste Punkt. De, som da mene, at det sidste Punkt er uehdig eller ikke nytter til Noget, og helst burde være udeladt, kunne stemme imod det, saa blive de to første Stykker staaende, nemlig Berektingelse til at faae Arbeidsbog og Politimesterens Ret til Hjemsendelse. — Jeg tror ikke, det vil kunne mis-kjendes, at det er en virkelig Fordel, der derved naas. Jeg tror ikke, at Nogen, som ønsker Ar-beiderens Frihed og Vel, kan have Noget imod, at han faar denne Arbeidsbog, som i mange Tilfælde kan være heldig, og de, som forlange en stærk Kontrol med Vagabonderne, faae gjennem den anden Del af vort Forslag, gjennem Politiets Ret til Hjemsendelse, i hvert Fald et stærkere Middel, end der nu haves, lige over for dem. Hvis man tror, at man ved at stemme mod Nr. 11 og Nr. 12 og slutte sig til Nr. 13 faar bedre Udsigter til at faae skarper Kontrolmidler overfor Indlændinge, idet man da venter at faae en ny Lov, saa tror jeg, man tager feil; man naaer vistnok paa den Maade slet ikke videre, end der her er naaet. Jeg har kun villet henlede Opmærksomheden paa, at man ved at stemme for Nr. 11 vil opnaa væsentlige Forbedringer i den nuværende Tilstand, medens jeg betvioler, at man vil kunne naae Mere ved en ny Lov, i alt Fald ikke i nogen væsentlig Grad.

Stellmann: Jeg skal tillade mig nogle faa Bemærkninger i Anledning af de Ytringer, som ere fremkomne her, navnlig fra den høitærede Justitsministers Side. Han spurgte, hvorfor man nu havde fundet § 15, saaledes som den er vedtaget ved 2den Behandling, saa utilfredsstillende,

at det var nødvendigt at forsøge paa at redigere den paa en anden Maade end tidligere, hvorfor man ikke ligesaa godt kunde være bleven ved den, som den var vedtagen. Den ærede sidste Læser berørte denne Sag og udtalte sig endog saa i meget stærkt Udtryk om, at det var Noget, som formentlig Alle havde været enige om, at § 15, som den vedtoges ved 2den Behandling, ikke kunde blive staaende, som den var. Det vil jeg nu just ikke sige, men jeg skal dog blot gjøre opmærksom paa, hvorfor Udvalget har ment, at det var rigtigt at foretage en Forandring deri. Det var for det Første, fordi Udvalget antog, at det kun havde lidet Betydning at sige, at man var berettiget til at løse en Arbeidsbog, naar der hermed var forbundet den byrdefulde Forpligtelse at skulle anmelde Af- og Tilgang overalt, hvor man kom frem, saaledes som det sidste Punktum af § 15, første Stykke, foreskriver. Naar der ved det, at tage en Arbeidsbog, hang en saadan Forpligtelse, antage vi, at man kunde være temmelig sikker paa, at det ikke vilde blive ret Mange, der søgte at faae den, og som Følge deraf vilde den hele Bestemmelse ikke faae ret Meget at sige. Derfor bleve vi enige om, at dette Sidste ikke kunde opretholdes, idet det maaske var for stor en Gene at paalegge den her omtalte Klasse af Befolkningen. Naar vi nu paa den anden Side gif til at paalegge det som en Pligt at holde Arbeidsbog, saa gjorde vi det i den bestente Tanke, at, naar Forpligtelsen til at melde Af- og Tilgang ikke længere var forbunden med Forpligtelse til at have Arbeidsbog, saa kunde det ikke længere kaldes nogen Byrde eller Gene. Det er mig overhovedet ubegribeligt, hvorledes mange Medlemmer her i Salen idag have kunnet i saa høie Toner tale om den byrdefulde Pligt, den Gene o. s. v., som det var for Befolkningen, at man een Gang i sit Liv skulde fornyne sig med en Arbeidsbog. Det tror jeg ikke, Nogen her i Salen i Sandhed kan mene. Men jeg er ogsaa overbevist om, at, naar denne Bestemmelse møder Modstand fra en vis Side her i Salen, saa er det vist egentlig ikke saameget af Hensyn til det Generende, men saa er det af andre Hensyn; det er mere, fordi man ikke vil gaa ind paa saadanne Bestemmelser, som man finder gjøre Brud paa den formelle Lighed, som man ønsker skal være tilstede mellem alle Mennesker. Jeg tror, det nærmest er denne, om jeg saa maa udtrykke mig, theoretiske Betragtning, som leder Modstanden mod denne Bestemmelse fra en vis Side i denne Sal, og som formodentlig ogsaa vil lede Modstanden imod den andetsteds, isald den skulde blive vedtagen her. Det er ikke Hensynet til den praktiske Byrde og Gene, som denne Bestemmelse kan paaføre Folk, men det er det, at man paa dette Punkt, som paa saamange andre Punkter i den senere Tid har lagt en høi Grad af Bægt paa at vedligeholde en formel Lighed mellem alle de forskjellige Statsborgere. Jeg